

NOTRE PAYS

Nous sommes allés sur la colline pour voir notre pays- quelques
pauvres terrains, des pierres, des oliviers.
Des vignes qui descendent le long de la mer.

Près de la charrue, fume un petit feu.

Les habits du grand-père, nous en avons fait un épouvantail pour
les corneilles

Nos journées s'en vont leur chemin pour un peu de pain et
beaucoup de lumière.

Sous les peupliers brille un chapeau de paille.

L'oiseau sur la clôture. La vache dans le jaune.

Comment se fait-il que d'une main de pierre nous ayons pu
aménager nos maisons, notre vie ?

Sur les chambranles de nos portes,
il y a encore la fumée des cierges de Pâques- de toutes petites
croix noires tracées, d'année en année, par les morts qui venaient
de fêter la Résurrection.

On l'aime beaucoup, ce pays,
avec patience, avec fierté.

Toutes les nuits, du puits asséché, les statues sortent avec
précaution et montent sur les arbres.

Léros, 13.XII.67

Ο τοίχος μέσα στον καθρέφτη, *Le mur dans le miroir*,
traduction [Dominique Grandmont](#), Gallimard, 2001, p.64

Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ

Ανεβήκαμε πάνω στο λόφο να δούμε τον τόπο μας-
φτωχικά, μετρημένα χωράφια, πέτρες, λιόδεντρα.
Αμπέλια τραβάν κατά τη θάλασσα. Δίπλα στ'αλέτρι
καπνίζει μια μικρή φωτιά. Του παππουλή τα ρούχα
τα σιάξαμε σκιάχτρο για τις κάργιες. Οι μέρες μας παίρνουν το
δρόμο τους για λίγο ψωμί και μεγάλες λιακάδες.
Κάτω απ' τις λεύκες φέγγει ένα ψάθινο καπέλο.
Ο πετεινός στο φράχτη. Η αγελάδα στο κίτρινο.
Πώς έγινε και μ' ένα πέτρινο χέρι συγυρίσαμε
το σπίτι μας και τη ζωή μας; Πάνω στ' ανώφλια
είναι η καπνιά, χρόνο το χρόνο, απ' τα κεριά του Πάσχα-
μικροί-μικροί μαύροι σταυροί που χάραξαν οι πεθαμένοι
γυρίζοντας απ' την Ανάσταση. Πολύ αγαπιέται αυτός ο τόπος
με υπομονή και περηφάνεια. Κάθε νύχτα απ' το ξερό πηγάδι
βγαίνουν τ' αγάλματα προσεκτικά κι' ανεβαίνουν στα δέντρα.

Léros, 13.XII.67

Από το *Ο τοίχος μέσα στον καθρέφτη*.